

Cuprins

Câteva cuvinte despre carte și mulțumiri	9
TOTUL A FOST OK	
Capitolul 1	13
ÎNAINTE...	
Capitolul 2	19
Capitolul 3	22
Capitolul 4	34
Capitolul 5	43
Capitolul 6	69
Capitolul 7	88
Capitolul 8	124
Capitolul 9	145
Capitolul 10	187

DUPĂ...

Capitolul 11.....	199
Capitolul 12.....	238

DE ȘI DUPĂ BUNA VESTIRE — O BUNĂ VESTIRE?

Capitolul 13.....	307
Capitolul 14.....	318
Capitolul 15.....	325

Câteva cuvinte despre carte și mulțumiri

Aș vrea să pot începe cu clasică formulă: „Această carte este o ficțiune. Orice asemănare între personajele cărții sau faptele imaginate și realitate este pur întâmplătoare.“ Ei bine, nu pot! Din păcate sau, mai bine zis, din fericire — depinde dacă privim jumătatea goală sau pe cea plină a paharului, iar eu o privesc pe cea plină —, această carte *nu* este, în mare parte, o ficțiune. Asemănarea dintre personajele cărții sau faptele imaginate și realitate *nu* este pur întâmplătoare. Desigur, am încercat să-i dau o formă literară, pentru ca, în ciuda anumitor pagini care reproduc momente dificile din viața unei familii unite și iubitoare, cartea să se citească ușor, ca un roman, ca un produs al imaginației. Așa că, din când în când, m-am lăsat purtată pe aripile fanteziei, dar, chiar și atunci, dacă nu am mai respectat „litera“ realității trăite, i-am respectat „spiritul“. Iar eventuala omisiune a unor persoane, a unor fapte și introducerea unor întâmplări și personaje fictive rog să nu-mi fie luate în nume de rău de către cei în cunoștință de cauză. Toate lucrurile se vor așeza în perspectiva timpului; cu alte cuvinte, la timpul potrivit.

Pentru faptul că evenimentele care au stat la baza cărții au putut fi trăite cu fruntea sus, depășite și, mai apoi, cristalizate în aceste file, vreau să le mulțumesc mai întâi fetelor mele minunate, Daita și Catrinel, care mi-au dovedit că pe lumea asta există dragoste și dăruire duse până la abnegație și uitare de sine.

Îi mulțumesc soțului meu, Cristi, că ne-a fost un sprijin real, fiind lângă noi și ajutându-ne în clipele grele, atunci când chiar el ar fi avut nevoie de suport moral.

Nu vreau să uit să o menționez pe verișoara mea, Nicole, care nu doar că mi-a fost alături cu sufletul, cu gândul și cu sfatul, ci a păstrat și toate materialele electronice primite de la mine, datorită cărora nu a trebuit să mă bazez doar pe memorie. Adresa mea de e-mail pe care o foloseam în 2004, când începe să se deruleze acțiunea acestei cărți, s-a pierdut cu conținut cu tot, prin neaccesarea ei un timp prea îndelungat, drept care eu am dispus de arhiva mea la noua adresă abia din 2005.

Nu în ultimul rând doresc să aduc mulțumirile mele Editurii Trei, care, deși eram angajată cu normă întreagă, mi-a permis, dovedind înțelegere și bunăvoință, să lucrez — să redactez și să traduc — de la distanță, timp de trei luni pe an, așa cum mi-a fost necesar spre a putea petrece timp cu nepoțica mea.

Închei mulțumindu-i chiar ei, lui Claire, pentru bucuria pe care mi-o aduce zilnic prin vioiciunea, istețimea, gingășia și căldura ei — o copiliță minunată, în fața purității, inocenței și forței căreia și destinul a trebuit să se plece.

Totul a fost OK

From: Daita
To: Daniela
Sent: Thursday, December 8, 2011
Subject: Totul a fost OK
(Honolulu)

Detaliile urmează, dar pe scurt: copilu' e f. sănătos.
Daita

From: Daniela
To: Daita
Subject: Re: Totul a fost OK
Sent: Thursday, December 8, 2011
(București)

Grozav! Aștept, scumpa mea fetiță, acest e-mail concis — „pe scurt: copilu' e f. sănătos” —, dar care spune TOT, de șapte ani și o lună.

Mă bucur că am trăit clipa în care să îl citesc cu ochii mei și să îl savurez cu inima mea. În fine, pot spune că sunt liniștită sau, de fapt, chiar fericită. În aceeași încăpere din București în care am primit vestea astăzi, eram și pe 9 noiembrie 2004. Tu însă nu erai, ca acum, „la capătul lumii”... în Honolulu (unde te afli la propriu, nu doar așa cum zice expresia), ci „doar” la New York. Iar Claire de abia făcuse doi anișori și cinci luni. Pot spune oare, conform banalei vorbe, că cei șapte ani „au zburat”? Chiar nu știi; ce știi e însă că la un moment dat, de fapt la multe... momente date, mi se părea că timpul — că lumea — nu numai că nu zbura, dar chiar încetase să mai meargă înainte. Cel puțin pentru noi.

Gata cu filosofarea de doi bani.
Vă iubesc.
Te chem imediat.
Mami

...nainte...

2

S-a dus vara. Iată-ne la început de octombrie. Deși, calendaristic, vara lui 2012 a trecut, soarele superb de afară dezmente calendarul. În Falls Church, pe coasta de Est americană, aproape de Washington, unde mă aflu acum cu Cristi în vizită la fata mea Catrinel și soțul ei Kevor, clima e ceva mai blândă decât cea cu care sunt obișnuită la paralela 45, dar tot putem spune că avem parte de o zi de excepție a lunii lui Brumărel. Căldura astrului e azi dulce, plăcută, iar razele lui își fac loc printre frunzele de cireș, parcă pentru a asista mai îndeaproape la un subtil joc de îndrăgostiți: freamătă Frunza, palpită toată, ar vrea să se dăruiască, să se lase în voia simțirii, și totuși își ridică semeață capul, înăbușindu-și fiorii când un suflu delicat al Vântului încearcă s-o supună. Apoi iarăși tresaltă abia perceptibil la atingerea-i mângâietoare.

Telefonul mă scoate din reverie. Este nepoțica mea Claire, care mă sună din Honolulu și mă ia direct, fără multe introduceri, în stilul specific unui copil de — nu-mi vine să cred: uite că totuși... anii au „zburat“!! — unui copil de zece ani: